

Gerard van Gemert
Voetbalmaffia

8

‘Kom maar, Stijn.’ Dirk-Jan stond langs de lijn in het trainersvak.

Hij stond met de vierde official te overleggen.

‘Nummer negen eruit,’ hoorde Stijn hem zeggen.

Stijn liep naar de dug-out en deed zijn trainingsjack uit.

Hij ging naast Storm op de bank zitten en maakte zijn veters los om ze daarna extra goed vast te maken.

‘Beslis die pot even,’ zei Storm.

‘Dan zitten wij hier ook een stuk rustiger.’

Stijn reageerde niet. Hij zat in zijn concentratie en liet zich er zelfs door zijn beste vriend niet uit halen. Hij was blij dat hij toch nog twintig minuten mee mocht doen. Dat de twee voetbalvrienden niet in de basisopstelling stonden, was eigenlijk een teleurstelling, hoe jong ze ook waren. Na de halve finale in de Champions League in en tegen Roma, waarin de grootste jonge talenten van het land er persoonlijk voor hadden gezorgd dat Kick '69 de finale bereikte, waren ze er eigenlijk van uitgegaan dat ze vandaag ook zouden mogen beginnen. Maar daar dacht Dirk-Jan anders over. ‘Ik moet zuinig op jullie zijn, jongens,’ had hij in een persoonlijk gesprek gezegd. ‘De verdedigers van Titania zullen maar één ding willen en dat is die Stijn Wouters, die de hele verdediging van Roma te kijk zette, van een doelpunt afhouden. En dan maakt het hun niet uit op wat voor manier.’ Stijn wist wel dat de trainer gelijk had en dat dat niet de enige reden was. Twee zware wedstrijden

in een week, waarbij enorm veel op het spel stond, konden voor spelers van hun leeftijd al snel te veel zijn. ‘Maar ik ben zelf een verdediger,’ had Storm nog geprotesteerd. ‘Dan kan ik toch wel spelen?’ Maar Dirk-Jan was niet van zijn mening af te brengen. ‘Jullie mogen blij zijn dat ik jullie op de bank zet en niet op de tribune.’ Hij knipoogde.

Stijn stond op, wisselde toch een snelle blik met Storm, die hem toeknikte, en liep naar de zijlijn. Daar maakte hij een paar sprongetjes. Eigenlijk alleen om iets te doen te hebben, want zijn uitgebreide warming-up had zijn spieren warm genoeg gemaakt.

Het bord met nummer negen in rode letters en veertien in groene letters ging omhoog. Stijn zag Laurens Weering, de jonge spits van de Kickers, naar de kant kijken. Hij deed even zijn ogen dicht en probeerde daarna tevergeefs zijn teleurstelling over deze wissel te verbergen. Stijn begreep dat wel. Tegen Roma was hij vlak voor de wedstrijd ziek geworden en daardoor mocht Stijn in de halve finale starten. Alle kranten en overige media verkondigden daarna dat Stijn zijn kans gegrepen had en dat Laurens zich maar beter op een van de andere posities in het veld kon richten. En nu, twintig minuten voor het einde van de wedstrijd, nadat hij niet echt gelukkig in zijn acties was geweest, moest hij weer plaatsmaken voor Stijn.

Bij de zijlijn gaf Laurens Stijn een flauw handje. Hij kon het niet opbrengen om zijn vervanger succes te wensen. Het deerde Stijn niet. Een halfjaar geleden misschien wel, maar in deze fase van zijn carrière voelde hij zich zo sterk dat bijna niemand hem van zijn stuk

kon brengen.

‘Gewoon lekker doen wat je altijd doet,’ riep Dirk-Jan Stijn nog na. En dat vond hij het fijnst, lekker op gevoel spelen. Dat kon Stijn goed: doen wat in je hoofd opkomt zonder er te veel over na te denken. Al moest hij natuurlijk wel zijn basistaken uitvoeren.

Kick '69 speelde de voorlaatste wedstrijd van het seizoen tegen Titania, waarvoor niets meer op het spel stond. Voor de Kickers daarentegen stond nog van alles op het spel. De ploeg van Stijn en Storm stond twee punten achter op koploper en aartsrivaal Sparta '43 en kon in theorie nog kampioen worden.

Dan moesten ze zelf wel nog twee keer winnen en moesten de Spartanen vandaag of aanstaande zondag punten laten liggen. Het doelsaldo was in het voordeel van Kick '69, dus bij een gelijk puntenaantal zouden zij de kampioensschaal in ontvangst mogen nemen.

Maar Kick '69 had het niet makkelijk. Het stug verdedigende Titania was al snel op voorsprong gekomen.

Gelukkig wist Lokna Prokbiu, de snelle Nigeriaanse buitenspeler, vlak voor rust de gelijkmaker te scoren.

En vlak na rust werd een voorzet van diezelfde Lokna door een verdediger ongelukkig in eigen doel gewerkt.

Sindsdien zaten de technische staf en de wisselers met samengeknepen billen op de bank. Titania drong aan en Kick '69 verdedigde.

In de rust hadden ze opgevangen dat Sparta '43 met 3-0 voor stond en dat betekende dat als Kick '69 zo meteen puntverlies zou lijden, de Spartanen vandaag al kampioen zouden worden. Het leek wel of die druk de elf Kickers verlamde en daar moest Stijn verandering in brengen.

In de eerste minuten was Stijn meer aan het verdedigen dan waarvoor hij in het veld gebracht was, namelijk aanvallen, kansen creëren en scoren. Hij kopte een voorzet van rechts uit de doelmond, blokte een schot van een middenvelder die vanaf zo'n meter of twintig op doel schoot en won een sprintduel met een van de centrale verdedigers die door dreigde te breken.

‘Als het zo doorgaat, kan Sparta vandaag al champagne drinken,’ zei Lokna. ‘Man, man, man, het lijkt nergens naar.’

Meestal moest Stijn lachen om het grappige accent van de Nigeriaan, maar nu zag ook hij de situatie somber in. De gelijkmaker hing in de lucht en als die zou vallen, wist hij haast zeker dat zij dat niet meer om zouden kunnen draaien. Het was hopen dat ze het die laatste tien minuten vol zouden houden.

Met nog acht minuten te spelen kwam ook Storm het veld in. Linksbuiten George de Wacht verliet het veld. Stijn en Lokna waren nu de twee spitsen en Storm kwam het middenveld versterken.

Stijn begreep dat wel. Met zijn verdedigende capaciteiten kon hij de achterste lijn ondersteunen. En zijn opbouwende kwaliteiten zouden ervoor kunnen zorgen dat ze wat verder van het doel af kwamen te spelen, waardoor Kick '69 ook wat meer onder de druk uit kwam. Het was niet de gewoonte van Dirk-Jan om verdedigend te wisselen, maar het zwakke spel en de dreigende situaties voor het doel van de Belgische keeper Gilles Vandereijcken hadden zelfs Dirk-Jan van zijn geloof doen vallen.

‘Dirk-Jan zei dat jullie breeduit moeten staan.’
Storm stuurde Lokna en Stijn naar de middenlijn.
‘En dan hopen dat we met jullie snelheid vlugger
op hun helft komen. Twee middenvelders sluiten dan
aan en dan proberen we de bal daar vast te houden.’
Storm nam niet de moeite om te zien of het duidelijk
was wat hij zojuist had uitgelegd
en nam zijn positie in op het veld.
Titania mocht een inworp nemen, halverwege de helft
van Kick ’69. De rechtsbuiten kaatste de bal terug
naar de speler die had ingegooid. Zonder zich
te bedenken slingerde de middenvelder de bal
op goed geluk richting het strafschoopgebied.
Daar waren meer spelers met rood-zwarte shirts
van Kick ’69 dan aanvallers van Titania.
Centrumverdediger en aanvoerder Peter van de Ende
kopte de bal het strafschoopgebied uit, waar Storm
de bal zonder te kijken verder transporteerde richting
de twee eenzame spitsen.
De bal viel tussen Stijn en een van de verdedigers
van Titania in. Die laatste kon de bal aannemen
en draaide naar de zijkant met de bedoeling
een van de middenvelders aan te spelen.
Stijn doorzag het, maar kwam een teenlengte
te kort om de bal te onderscheppen.
De middenvelder draaide open en zocht naar
een afspeelmogelijkheid, maar vond die niet. Te veel
spelers stonden samengeklonterd in het strafschoopgebied,
in afwachting van weer een lange bal. De middenvelder
draaide terug en wilde de bal weer terugspelen naar
de verdediger, maar had niet gezien dat die het
middenveld in gelopen was om in de laatste minuten

zijn aanval te ondersteunen.

Tot zijn eigen verbazing zag Stijn de bal zo in zijn voeten geschoven worden. Hij draaide zich met de bal aan zijn voet om en zag een vrij veld voor zich. Hij dreef de bal op en maakte snelheid. En als Stijn eenmaal op snelheid lag, was hij niet meer te achterhalen. Hij had het bijzondere talent om drijvend met de bal net zo snel te zijn als zonder bal.

De verdediger die bij Lokna stond, moest kiezen. Hij koos ervoor om Lokna los te laten en voor Stijn te gaan.

Die zag hem aankomen en zocht naar een mogelijkheid om Lokna in stelling te brengen, maar de verdediger stond positioneel zo goed dat Lokna onbereikbaar was. Hij moest voor zijn eigen kans gaan. Handig ontweek hij de tackle van de verdediger, maar hierdoor speelde hij de bal te ver voor zich uit. Het leek er even op dat de uitkomende doelman de bal zou kunnen onderscheppen, maar die verkeek zich op de snelheid van Stijn. Met de punt van zijn schoen kon de jonge aanvaller de bal voor de vallende doelman wegtikken, maar daardoor kwam hij in een onmogelijke hoek om nog te scoren.

Lokna was echter doorgelopen en stond moederziel alleen op vijf meter van het doel te wachten.

Met twee handen in de lucht en schreeuwend probeerde hij de aandacht van Stijn te trekken.

Maar die had de aandachttrekkerij van Lokna niet nodig.

Vanuit zijn ooghoeken had Stijn allang gezien waar zijn Nigeriaanse collega zich bevond. Vallend en net voordat de bal over de achterlijn dreigde te rollen, wist hij het leer met de binnenkant

van zijn voet voor het doel te brengen.
Daar besliste Lokna de wedstrijd door met een
eenvoudig rollertje de 1-3 te scoren. Hij rende juichend
naar Stijn toe en liet zich boven op hem vallen.
'Mooie bal, Stijn.'

Stijn hapte naar adem en kon even
geen antwoord geven.
Even later liepen de twee aanvallers hun juichende
en opgeluchte collega's tegemoet. Ze hadden zojuist
het kampioenschap van Sparta '43 op zijn minst
uitgesteld. Maar het was misschien nog belangrijker
dat ze nu in de laatste wedstrijd zelf
ook nog een kans op de titel hadden.

‘Zei je nou dat Sparta met 6-0 had gewonnen?’ Storm stapte voor Stijn de trein in op weg naar hun woonplaats Woudorp. De selectie van Kick ’69 was met de bus teruggereeden naar het stadion en vandaar moesten de jongens nog naar huis. Stijn keek in de twee treinstellen waar het minste mensen zaten. Hij vond het helemaal niet erg om handtekeningen uit te delen of met supporters op de foto te gaan, maar vlak na een wedstrijd had hij daar niet zo veel zin in. Ook al had hij maar twintig minuten gespeeld, toch was hij moe. Volgens de fysiotherapeut kwam dat omdat Stijn een wedstrijd intens beleefde. Zelfs als hij op de bank zat. ‘Ja,’ antwoordde hij op de vraag van Storm. ‘De kans dat die zondag punten laten liggen, is erg klein.’ ‘Tegen wie moeten ze zondag eigenlijk?’ Storm legde zijn voetbaltas in het rek en ging zitten. Hij had voor een plekje gekozen met een tafeltje. Daar hadden ze meer beenruimte. Stijn keek zijn vriend verbaasd aan. ‘Weet je dat echt niet?’ Storm draaide met zijn ogen. ‘Uhm. Nee. Moet dat dan?’ Stijn schudde zijn hoofd. ‘Jij gaat ook nooit veranderen.’ Hij grinnikte. ‘Het kampioenschap wordt in de laatste wedstrijd beslist. En jij weet niet tegen wie onze concurrent moet?’ ‘Nee.’ Storm krabde op zijn hoofd. ‘Weet je wel tegen wie wij zondag moeten spelen?’ Storm fronste. ‘Nee.’ Stijn liet zich achterovervallen en gooide zijn armen